

*„Celou dobu na mě u toho
křičel, že on je můj přítel a
že má na to právo.“*

PŘÍBĚH LUCIE
O ZNÁSILNĚNÍ V PARTNERSKÉM
VZTAHU A DLOUHODOBÝCH
PSYCHICKÝCH NÁSLEDKÍCH

Stalo se to v dlouhodobém vztahu. Před celým „aktem“ byla hádka. Vznikla na základě toho, že jsem řekla, že nemám chuť na sex a že chci jen ležet a užít si partnerovu přítomnost. On se naštval a už se to spustilo. Nejdřív začal, že jen předstírám, že sex nechci a že mým záměrem je, aby mě „dobýval“. Když jsem stále říkala, že nechci, tak pokračoval tím, že teda spím určitě s jiným a že jsem děvka. Když jsem na to nereagovala a prostě na něj jen koukala, tak odešel. Vrátil se asi po půl hodině. Třísknul dveřmi od pokoje a přitlačil mě k posteli. Začal mě svlékat a osahávat. Křičela jsem, škrábala a on nic. Potom k tomu došlo a celou dobu na mě u toho křičel, že on je můj přítel a že má na to právo.

Měla jsem pocit, že jsem selhala ve vztahu. Přepadl mě pocit, že jsem špatná přítelkyně, protože jsem svému příteli nedokázala dát to, co chtěl. Ale zároveň jsem věděla, že to není správné. Hned ráno potom jsem si sbalila všechny svoje věci a rozhodla se odjet domů. Během celého balení mě několikrát přitlačil ke zdi a řval na mě, že domů určitě nepůjdu. Nakonec se mi ale povedlo utéct na autobus a odjet.

Po nějaké době se začal ozývat. Když jsem mu neodepisovala, tak psal mojí mamce. Pokud mu neodepisovala ani jedna z nás, tak namluvil své matce, že on je chudák a ta následně začala psát nám oběma.

Dlouho jsem se bála fyzického kontaktu. Svě nejbližší jsem zvládla obejmout, ale tím to končilo. Upřímně jsem ani moc nevycházela ven.

Z mého pohledu se s takovou situací dá časem vypořádat, ale určitě ne zcela. Přeci jen je to zásah jak do fyzického stavu, tak hlavně do psychického. Já sama na to kolikrát myslím a mám stavy, kdy se na mě nějaký muž například ve vlaku jen „blbě“ podívá a hned dostanu strach, že mě bude pronásledovat na záchod a znásilní mě tam. Nebo mám strach si vzít do vlaku sukni, protože co kdyby. Mám strach, když jdu po ulici a naproti mně jde skupinka mužů. Není mi příjemné, když někde jdu a vím, že na mě ostatní muži upřeně koukají.

Vím, že se to snadno říká, ale prosím – svěřte se někomu. Okamžitě. Nenechávejte si to pro sebe. Akorát se v tom budete utápět.